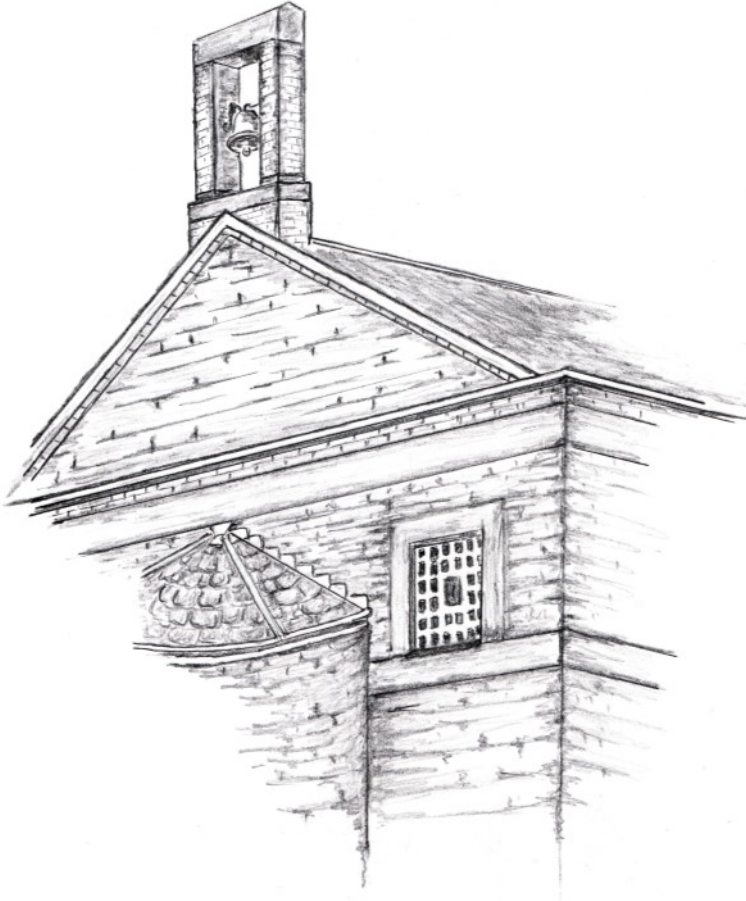

DOBBER

Berichten uit de Doopsgezinde Gemeente

Jaargang 31 Nummer 04 dec/jan 2019/2020

Colofon

“Dobber” is een uitgave van de Doopsgezinde Gemeente Purmerend en verschijnt minimaal 6x per jaar, rond de 1e zaterdag van de maand. De maanden jan./feb. en juli/aug. zijn meestal gecombineerde nummers. Bijdrage “Dobber”: € 7,50 per jaar. (bank/giro zie boekhouder)

Copy: voor iedere 15e van de maand.

Vermaning: Julianastraat 7, 1441 EN Purmerend,
www.doopsgezindpurmerend.nl.
dgpurmerend@gmail.com

Voorganger: Vacant

Organist:: Vacant

Koster: Fam. J. Hoekstra, Botterstraat 33,
1443 ET Purmerend. Tel. 0299 479983

Boekhouder: W.J. Ernsting (zie secretaris)
IBAN: NL40INGB0001618909, (t.n.v. Doopsgez.
Gem. Purmerend)

Zusterkring: Iedere 3e woensdag van de maand (Vermaning)

Verhuur: W.J. Ernsting (zie secretaris)

Redactie: Mw. E. Ernsting-van Eeden, Purmerenderweg 136,
1461 DL Z.O. Beemster, Tel. 0299 434369
Email: eeve61bij@gmail.com

Bezorging: Claire Scherpenhuysen, tel. 0299 429627

Kerkenraad

Voorzitter: Dhr. G. Lankelma, Neckerweg 72, 1461 LG
Z.O.Beemster

Secretaris: Dhr. W.J. Ernsting, per adres Redactie

Lid: Mw. Y. Puymbroeck-Stuurman
Landauerstraat 14, 1445 PK Purmerend

Lid: Mw. C. Scherpenhuysen, Asterstraat 4,
1441 JA Purmerend, Tel. 0299 429627

Lid: Mw. E.C. Ernsting, M.L.Kingweg 93,
1444 EB Purmerend, Tel. 0299 420536

Van de redactie.....

Hierbij alweer de laatste Dobber van het jaar 2019. Ik kan mij niet herinneren dat er zo weinig ‘Dobbers’ in één jaar zijn verschenen. Wel blij dat het toch gelukt is een kerstuitgave te maken. Het zijn nu echt de donkere dagen voor kerst, maar ik realiseer mij ook dat we komende week alweer de kortste dag hebben van het jaar. Daarna wordt het weer steeds een beetje langer licht. Kerstavond zal in het teken staan van het ‘echte’ kerstverhaal, maar in het kerstverhaal dat gelezen wordt lijkt het zoek ... Nieuwsgierig geworden, we hopen u te mogen begroeten, natuurlijk is er ook muziek en tijd om samen te zijn.

In november 2019 is de kerkenraad weer bij elkaar geweest. In de loop van januari 2020 komt de kerkenraad weer bij elkaar. In de volgende Dobber leest u daar meer over.

Mocht u kopij hebben voor het volgende nummer dan graag insturen omstreeks 15 januari .

De kerkenraad en de redactie wensen u Goede Kerstdagen en licht en gezondheid in alle opzichten voor 2020.

Groeten van Hansje en Erica

Agenda/diensten

Di 24 dec 2019	20.00 uur	Ds. J.E. Klanderma
Zo 5 jan 2020	10.00 uur	M. Visschers-Woestenburg <i>Gedenking overledenen 2019</i>
Zo 19 jan 2020	10.00 uur	Ds. J.E. Klanderma
Zo 2 feb 2020	10.00 uur	Ds. J. Kubacki
Zo 16 feb 2020	10.00 uur	Ds. T. de Boer
Zo 1 mrt 2020	10.00 uur	M. Visschers-Woestenburg
Zo 15 mrt 2020	10.00 uur	Ds. J. Kubacki

Eten om te leven of leven om te eten

Met de feestdagen voor de deur is dit onderwerp weer actueel, zeker met kerst wordt er vaak wat meer aandacht aan het eten besteed. De Joodse spijswetten zijn duidelijk en voort gekomen uit de kans op besmetting van bedorven voedsel zo veel mogelijk te voorkomen. Varkensvlees bederft makkelijker dan rund- of schapenvlees. Deze regels zijn er bij ons niet maar ziek worden van eten wil niemand. Maar eet je om te leven en ben je blij met elke maaltijd, zo als onder andere in veel Afrikaanse landen. Dan kijk je heel anders naar je maaltijd dan wanneer je ruim voldoende voedsel tot je beschikking

hebt en je eerder te veel binnen krijgt dan te weinig. Maar ook in onze omgeving is het helaas niet voor iedereen vanzelfsprekend dat er genoeg te eten is. Denk met het kopen van het eten voor de Kerst ook aan hen die het van de voedselbank moeten hebben. Meer is niet altijd beter en lekkerder maar leef deze dagen om lekker met elkaar te eten maar laat ook zoveel mogelijk iedereen hier in meedelen.

Jan Meine

Ladantsky en Nederland

Afgelopen zaterdag 30 november was de priester Ivan Horodytskiy uit Ladantsky bij ons op bezoek, samen met ds. Jarek Kubacki. Ivan opende de bijeenkomst en dia presentatie met het zingen van het gebed ‘Onze Vader’ in het Oekraïens. Het doel van de bijeenkomst is; elkaar te leren kennen. Wij, -dat zijn de Oekraïense / Grieks Katholieke gemeente van Landantsky en de Doopsgezinde Gemeente in Nederland-, kunnen elkaar inspireren en ondersteunen. Leren van elkaar en samen werken aan een vreedzamere wereld. Dat is waar we voor in willen staan.

De informatieve diapresentatie gaf ons een blik op het dorp in het heuvelland liggend in het Westen van de Oekraïne, dichtbij de Poolse grens. Het dorp is vernoemd en ruikt naar de ‘La-dan’. Dat hars betekent waarvan al in oude tijden wierook werd gemaakt. Bij binnenkomst in het dorp zie je drie symbolen die tegelijk iets laten zien van de politiek; het standbeeld met de 3-tand, beeld van de Oekraïne; de vlag van de Partizanen; en een bord waaruit blijkt dat de mensen deel uit willen maken van de EU. Het land rondom en in Landantsky maakte ooit deel uit van de Kolchozen. Maar na de Sovjet tijd verdwenen deze coöperatieve boerderijen en was er in het dorp weinig werk meer te vinden. Veel mannen gingen werken in het buitenland, o.a. Polen, Slowakije, en het dorp raakte in verval. Wegen, elektriciteit zijn in slechte staat en goede verwarming in de huizen – dorps-huis, pastorie en de school - is er onvoldoende of niet.

Daarom initieert Ivan zijn parochianen/ dorpelingen in Landantsky en Pniatyn, met totaal zo’n 400 inwoners, om aan de opbouw van het

dorp te werken. Er wordt al veel gedaan. De plaatselijke bevolking restaureert de kerk zelf. Er zijn cursussen ‘ burgerdom’ in werking gezet door de Nederlandse ‘Kerk in Actie’ die vrijwilligers opleidt om in de dorpen op verschillende terreinen actief te zijn. Door de sponsering van Doopsgezinde gemeenten uit Noord Holland is er een kachel geplaatst in de pastorie. Daarom kunnen de dorpelingen er samen komen om te lezen, te bidden en te zingen. Er is een koor opgericht ‘Christophorus’ (de Christus draager’) en Ivan heeft de kleding voor de koorleden gemaakt. Er wordt een park aangelegd midden in het dorp en afval wordt gescheiden.

Zo wordt er al gewerkt aan de opbouw en het samenwerken. Dit gaat niet alleen via de handen en verstand, maar ook met hart en ziel.

Een dia liet een copieuze maaltijd zien, die ondanks de lage inkomsten van de bewoners, voor de gasten klaar staat, omdat de bewoners je graag zien en als teken van hun gastvrijheid.

Het kerkelijk leven laat zich opdelen in twee richtingen – De Oost orthodoxen en de Grieks katholieken-. De politiek speelde deze twee al ruim 500 jaar tegen elkaar uit. Maar een dia vertelt het verhaal hoe dat op Kerstmis 2018 de twee ‘vijandige’ groepen ieder van een kant van het dorp komen om elkaar zingend te ontmoeten in de kerstnacht. Een bijzondere kerstgedachte in woord en daad.

Nu is het aan ons om elkaar hier te ontmoeten, zingend in juni 2020. Wij en zij met het koor ‘Christophorus ’ uit Ladantsky in Purmerend. We zullen hen graag en gastvrij ontvangen.

Liesbeth Baars

Keppeltje en Hoofddoek

Het is te gek om waar te zijn. Omdat de Jodenhaat, het antisemitisme toeneemt zou het wellicht beter zijn in Nederland geen keppeltje te dragen. In onze Grondwet staat in Artikel 1 dat discriminatie verboden is. We moeten ons diep schamen als we ons, ook vanuit het geloof, hier bij neer leggen

Een vreemde ontwikkeling is gaande. Zo gaandeweg worden in Nederland een vrouw met een hoofddoek en mensen met lange kleding geaccepteerd. Dat was al veel langer het geval met een keppeltje op het hoofd of een Davidsster als sieraad. De laatste

tijd doen mensen daar moeilijk over.

Het is een gevaar voor onze samenleving als de weerzin tegen Joden weer de kop op gaat steken. Daarbij moeten we beseffen dat sommige nieuwe Nederlanders uit landen komen waar de vernietiging van miljoenen Joden, wordt ontkend. Op een Arabische zender en op school wordt daar de Holocaust een Joodse leugen genoemd. 'Is het echt gebeurd, is de Holocaust waar?', vragen vriendelijke gevluichte jongeren aan mij. Ze kijken wat schuw. Want ga ik hen afwijzen door deze vraag? Nee dus. In alle openheid vertel ik over de transporten in veewagens en de vernietiging van miljoenen Joodse mensen, kinderen, jongeren, vrouwen en mannen in gaskamers en ovens. Alleen omdat ze Joden zijn. De Holocaust is echt gebeurd, het is een gevaarlijke leugen om het een leugen te noemen. Daarom is het belangrijk dat de 2e Wereldoorlog met haar mensenvernietiging een verplichte plaats krijgt op alle basisscholen en in het voortgezet onderwijs in Nederland. Want dit willen we nooit weer. Ook leg ik uit wat antisemitisme, in dit geval Jodenhaat, betekent: het racistisch behandelen van Joden op basis van hun etniciteit of religie. Ze knikken, ook zij zijn hier weleens racistisch behandeld omdat ze een Oosterse achternaam hebben of Islamiet zijn.

Kan het echt anders? Natuurlijk kunnen we het goed hebben met elkaar, zo verschillend als we zijn in Nederland. We praten over Kleurrijk Vrouwenwerk Heerenveen. Een groep vrouwen die leven vanuit verschillende culturele en religieuze achtergronden. Hun basishouding naar elkaar is wederzijds respect voor en acceptatie van elkaars religie en levensvisie. De vrouwen reageren op elkaar vanuit hun hart en niet vanuit religie, kleur of afkomst. Hierdoor worden vooroordelen op een veilige manier herkenbaar en kunnen door hun houding verdampen.

Wel valt zo gaandeweg iets op. Na de vastenmaand van de Islamieten, de Ramadan, schuiven politici aan bij een Iftar maaltijd die na elke vastendag wordt gehouden. Kranten en op televisie schrijven hierover. Gebeurt dat ook met feesten en gedenkdagen van de Joodse gemeenschap in Nederland? Staat dat in uw kerk/parochieblad? Want dan draag je als media, politici en kerken uit dat deze beide groepen inwoners gelijkwaardig zijn. Dat alle inwoners van Nederland van elkaar en de Joodse gemeenschap af moet blijven. Dat Joden hier net zo veilig en geaccepteerd horen te wonen als Islamitische en andere bevolkingsgroepen. En Jezus roept ons vanuit het geloof op de ander net zo te behandelen als

we zelf behandeld willen worden. Wat trouwens ook in artikel 1 van de Grondwet staat.

Corry Nicolay is PKN predikant kleurrijke communicatie
(nicolaycorry@gmail.com - www.kleurrijkgeloven.nl.)

Transmens

‘Nee, we gaan dit keer zonder Frank naar het concert van Trijntje Oosterhuis,’ zei Debbie tegen haar vriendin Lisa.

‘Waarom?’

‘Nu Franca man is geworden, raken we elkaar - als wij ons voor het optreden nog even in het damestoilet optutten – anders kwijt.’

‘Nog even en dat gebeurt toch al.’ Lisa zou haar concertkaartje het liefst verscheuren, als Frank niet mee mocht, bleef zij ook thuis, maar ze beheerste zich en zei: ‘Heb je Franks brief in het kerkblad al gelezen?’

‘Nee.’

‘Nou, daarin kun je over zijn transitieproces lezen.’

Debbie liep zonder nog iets te zeggen naar de wc.

Op de kleuterschool tekende Frank zichzelf altijd al consequent als een jongen. Hij had jarenlang intens met zijn gevoelens geworsteld en zelfs een keer langs het spoor gelopen, maar hij had gelukkig net op tijd 113 gebeld en zijn predikante rond zijn twintigste in vertrouwen genomen, zij was liefdevol met hem en zijn ouders meegelopen.

Transmensens lieten zich steeds meer zien in de samenleving. De PKN was pas als eerste kerkgenootschap ter wereld met een handleiding voor kerkdiensten gekomen waarin transgenders hun nieuwe naam en identiteit kunnen ‘vieren’ en over een tijdje zou dit ook in het Dienstboek van de PKN een plek krijgen. Franks predikante bleef ook oog houden voor de diepe verdeeldheid binnen de PKN en ook in hun eigen gemeente riep het soms nog veel geloofsvragen op en dan zat zijn vader ook nog eens in de kerkenraad.

Het kon Frank allemaal niet snel, maar ook niet zorgvuldig genoeg gaan. Hij had begrip voor zijn omgeving en de gemeente die eerst ook in transitie moest gaan. Zelf had hij zich ook bij herhaling afgevraagd of je wel in je gezonde lichaam mocht snijden, maar als hij dan weer dacht aan het moment dat hij met trillende

vingers 113 belde. Hij had nu eerst een brief met zijn ervaringen voor het kerkblad geschreven, daarna zouden ze een voorlichtingsavond in de kerk organiseren en als de tijd er rijp voor was een naamdienst. Ondertussen had hij één wens: vul het niet voor me in, maar vraag me alles wat je wilt weten.

Een naamdienst legde voor sommigen te veel nadruk op iemands naam en gender, je stond niet voor God als man of vrouw, maar als zijn schepsel. Toch was het voor Frank belangrijk dat er een speciale liturgie kwam om gezegend te worden en zijn dankbaarheid in een dienst te kunnen uiten dat God hem door zijn eenzaamheid heen had laten groeien tot een stralend transmens.

Weer terug van de wc, draalde Debbie wat op haar hakken en zei: ‘Nou, ik denk dat we Frank toch maar niet mee moeten vragen, zijn muzieksmaak is natuurlijk ook veranderd.’

Lisa wilde haar concertkaartje opnieuw het liefst verscheuren, maar zei: ‘Ga eerst Franks brief maar eens lezen en kijk dan maar eens of je nog steeds denkt dat hij Trijntjes ‘Kom maar bij mij’ wil missen.’

Christine van Reeuwijk (creeuwijk1969@kpnmail.nl)

Doet God in wonderen?

Op de terugweg van een ziekenbezoek ging ik onderuit op een trap van station Schiedam. Zo werden de rollen razendsnel omgekeerd. Van een helper was ik ineens de geholpene. Wel drie behulpzame mannen snelden toe. ‘Kunt u opstaan?’, zei iemand. ‘Vergeet het maar’, schreeuwde mijn enkel. Ze hesen me op en ik hing, staande op één been aan de leuning. Twee geüniformeerde beampten kwamen er ook bij en vroegen of ze een ambulance moesten bellen. ‘Graag een stoel’, zei ik. Barmhartige Samaritanen in overvloed, bedacht ik thuis aangekomen. Hinkend en steunend op mijn echtgenote had ik namelijk op mijn ‘eigen bijdrage’ bezuinigd. Zij noemt dat eigenwijs. Maar daar ben je een man voor. Ik geneerde me trouwens ook voor al die warme aandacht, want zo’n verzwikte enkel is slechts een licht ongemak. In de nabije kring heeft verval en dood nogal huisgehouden de afgelopen zomer. We waren een beetje mantelzorgers voor een buurvrouw, die al jaren in reservetijd leefde. Toen ze ’s nachts uit bed viel, was dat de aankondiging dat het eindsignaal geklonken had. Een goede vriendin had al enkele jaren Alzheimer, opname in een ver-

pleeghuis was onvermijdelijk. Haar man huilde een hele nacht. Gelukkig zijn er voor hem ook behulpzame handen en oren, maar de pijn van het gemis blijft. In de week dat ik een beetje meelij met mijzelf zat te hebben, mailde mijn zwager ‘geen goed nieuws’. We trekken al een leven lang samen op en tegen zijn kwaal is geen kruid gewassen. Hoop ik nu op een wonder? Heb ik er niet tientallen jaren voor gepleit dat ziekenzegen en ziekenzalving een plek krijgen in de kerk? Jazeker. Gelukkig is daar op veel plaatsen in de Protestantse Kerk ruimte voor. En ik weet uit ervaring dat gebed veel vermag. Soms wordt je stil van verwondering. Dan raakt de Geest van God een mens aan en geeft draagkracht of herstel. Artsen zijn hier – ook die niet geloven – bondgenoten van de Eeuwige. Soms komt er ruimte voor aanvaarding dat het leven voltooid is, hoeveel plannen iemand ook had. Tijdens de conferentie die ik in de Verenigde Staten bijwoonde deze zomer, bad een ‘evangeliste’ voor rechterknieën en rechteroorproblemen. Gezien de gemiddelde leeftijd van de aanwezigen te verwachten ongemakken. In een wereld waarin Alzheimer en kanker voortwoekeren, stemde mij dit treurig. Wat is dat voor een beeld van God dat de buitenstaander hier krijgt. ‘Die al uw krankheden geneest’, lezen we in de psalmen. Wat niet betekent dat we gevrijwaard zijn van de slijtage van ons lijf. De bijbelschrijvers weten ook van ‘kwade dagen’, van ziekte die niet wijkt, van vervolging en (te) vroege dood. In een triomfantelijke genezingstheologie wordt God alleen opgemerkt in het miraculeuze. Maar in de ‘spiritualiteit van beneden’ (Anselm Grün) is de Eeuwige aanwezig in onze vragen en twijfels en wordt Hij/Zij ervaren in een briefkaart, een slok water of een lied dat je tot tranen beweegt. Het wonder bij uitstek is dat de Eeuwige ervoor gekozen heeft geen buitenstaander te zijn. Hij brekebeent met ons de nieuwe schepping in.

Rob van Essen

De mensheid is één grote enorme familie. Dit wordt bewezen door wat we met kerstmis voelen in ons hart.

De boodschap van kerstmis is dat de zichtbare materiële wereld verbonden is met de onzichtbare geestelijke wereld

Locus Dei

Het voor
ik gaf de dakloze wat geld
knoopte een gesprekje aan
hij lachte vriendelijk
deed mijn sjaal goed
voor de kou
zei hij –

op weg naar huis
een flits
was dit een antwoord
op mijn vraag
de immer brandende vraag
waar o waar
ben Jij te vinden God?

te midden van de wierook
de gewaden de prelaten
of ook zomaar
verrassend
op de hoek van de straat?

Oeke Kruythof

Locus Dei = Plaats van God

Kerstavond

24 december 2019

20:00 uur

Thema: Het ware kerstverhaal

Voorganger:

Ds. J.E. Klanderman

Organist:

Mw. G. Zandstra

Iedereen is welkom!!!